

[Socialministeren]

Man kan føre adskillige økonomiske genier i marken. Jeg har stadig væk indtryk af, at det, der er kommet fra arbejdsmarkedsnævnene, traditionelt har været de nærmeste bud på, hvad der egentlig ville ske. Efter hvad jeg har hørt fra min kollega arbejdsministeren, har arbejdsmarkedsnævnene altid ramt tættest. Det vil jeg ikke diskutere med hr. Lykke-toft. Jeg har ikke noget kaffegrums, jeg kan kigge i. Jeg kan kun sige, at jeg ikke tror på, at vi når op på de 90.000. Det er så mit udgangspunkt.

Hvis vi skal – og det skal vi naturligvis – videreudvikle det sociale system, er det ikke bare den sociale genopretning, som nogle partier i dag har talt om. Jeg vil gerne referere til en kronik – jeg kan ikke citere den, for jeg har den ikke her – som fru Hanne Reintoft skrev for et stykke tid siden. Den hed »Social genopretning til hvad?« Her advarer fru Hanne Reintoft, hvis sociale indsigt vel ingen kan bestride, imod at tro, at fremtidens socialpolitik ligger i bare at løfte op, som man har gjort, til nogle løsninger, man havde for 10 år siden.

Det vil jeg også godt advare imod. Jeg tror i virkeligheden, at der i de mere venstreorienterede partier også er fornemmelser i retning af, at det måske ikke bare er de gamle sociale systemer med deres formynderi, med deres nedgøring og klientgøring af folk, der er lykken, men det er netop det budskab, Socialdemokratiet prædiker i øjeblikket. Jeg synes, det er sørgeligt, at man ikke i så stort et parti er nået længere.

Så vil jeg sige til hr. Lykke-toft, at vi naturligvis har nogle overvejelser om daginstitutionsbetalingen. Jeg har set, at hr. Lykke-toft i de senere dage også har haft det i aviserne. Jeg kan bare referere for hr. Lykke-toft, at en af hans partifæller, Pelle Jarmer i Københavns Kommune, er kommet med et forslag, som vi ganske vist ikke har kunnet godkende og derfor ikke anbefale indtil nu, men som indeholder en kombination af en hævnning af fripladsgrænserne og en øget brugerbetaling helt oppe i de øverste indtægter.

Jeg vil godt spørge hr. Lykke-toft, om han finder det rimeligt, at en kommune giver det samme tilskud til en enlig forsørger med 140.000 kr. i indtægt som til sådan en som mig. Det vil jeg gerne se en socialdemokratisk politiker forsvare.

(Kort bemærkning).

**Agerschou (SF):**

Det lykkedes socialministeren at undgå at besvare det ret præcise spørgsmål, hr. Lykke-toft stillede, om de eksempler, socialministeren kom med, ikke skyldtes daginstitutionspriserne og boligsikringen. Det svarede socialministeren ikke præcist på. Det er naturligt, fordi socialministeren, hvis hun vil holde sig til sandheden, må give hr. Lykke-toft ret. Det er lige netop de to områder, der er afgørende for, at folk på lavtlønsområdet kan risikere at have mindre økonomiske muligheder end folk på kontanthjælp. Så hr. Lykke-toft har ret, skal jeg svare på ministerens vegne. Jeg synes, det er lidt ynkeligt, at ministeren argumenterer med, at partiformændene ikke følger med i, hvad der foregår på det sociale område. Det, som både hr. Anker Jørgensen og hr. Gert Petersen argumenterede imod, var, hvad ministeren sagde heroppe fra talerstolen. Heller ikke jeg, som forsøger at følge med i, hvad socialministeren skriver til og siger i socialudvalget, kunne forstå det, ministeren sagde herfra, anderledes: hvis man skal have folk væk fra det sociale sikkerhedsnet, er det på en måde nødvendigt at straffe dem økonomisk, ellers bliver de derinde. Sådan sagde ministeren, og sådan måtte man forstå det.

Ministeren var inde på, hvad det sociale system skal bestå af. Efter vores opfattelse er den sociale genopretning vigtig, men ikke nok. Der befinder sig store grupper inden for det sociale system, som ikke har rimelige økonomiske vilkår. Hvis ministeren f.eks. ville ulejlige sig med at undersøge de familier med børn, der bliver anbragt uden for eget hjem, ville ministeren opdage, at en stor del af dem befinder sig på kontanthjælp, og at adskillige sagsbehandlere mener, at den lave kontanthjælp er en selvstændig årsag til, at børnene bliver anbragt uden for eget hjem.

Når vi snakker om det sociale system og reformer inden for det sociale system, handler det for det første om social genopretning og for det andet om en ny social reform, der fjerner umyndiggørelse, passivitet og den sociale kontrol. Hvis ministeren ville studere de ændringsforslag, SF og Socialdemokratiet stillede til ministerens kontanthjælpslov, ville ministeren opdage, hvilke veje vi vil frem, men ministeren tog ikke disse ændringsfor-